

[Federspiel.]

øvrige rigsdags enstemmige optræden og vægrer sig i denne forbindelse ikke ved at pukke på, hvad det koster. At den sikkerhedspolitik, der føres, og som vi erkender er en nødvendighed, koster penge og koster mange penge, er en kendsgerning, men man må stille det spørgsmål til disse modstandere af Atlantpagten, om de virkelig turde tage ansvaret for i den overordentlig komplicerede og farlige udenrigspolitiske situation, der foreligger, at lade landet ligge forsvarsløst og venneløst hen alene for at spare nogle få millioner. Tør de ikke påtage sig dette ansvar, så har man derved afsløret uldenheden og forlorenheden i den agitation, der føres nu to år efter Atlantpagtens vedtagelse mod denne pagt, uden at man fra disse kredse kan stille nogen som helst alternativ politik op.

Det blev anført under debatten i det andet høje ting, og jeg ser det gentaget i dagbladet „Politiken“s ledende artikel i dag, at forhandlingen om denne sag jo i virkeligheden var uden reel betydning, for så vidt som sagen på forhånd var afgjort. Denne betragtning er fuldstændig falsk. Det ville være lige så falsk at sige, at f. eks. et forslag om nationalisering af den danske handelsflåde på forhånd ville være afgjort. Enhver, der vurderer styrken af de anskuelser, som er repræsenteret her på rigsdagen, må på forhånd vide, hvorledes en sags behandling vil komme til at forløbe. Hvis det ikke var tilfældet, ville den til enhver tid siddende regering være i en tilstand af stadig uvished om, hvorvidt dens forslag nu kunne gennemføres eller ikke gennemføres. Men det er på den anden side nødvendigt, det ligger i selve demokratiets idé, at også de fra flertallet afvigende synspunkter må høres på ethvert stadium af en sags udvikling, endogså hvis sagen i realiteten må betragtes som afgjort.

Det synspunkt, der er blevet gjort gældende, minder meget om et standpunkt, der blev indtaget af den ukrainske sovjet-russiske republiks udenrigsminister Manuilsky i De Forenede Nationer, da han ikke kunne få et af sine standpunkter gennemført, hvorefter han forarget udbød, at han ikke længere ville finde sig i dette flertalsdiktatur.

Den højtærede minister har gjort befolkningen en meget stor tjeneste ikke blot ved at lægge denne debat op til et spørgsmål om Danmarks godkendelse af Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantpagtorganisationen, men også ved tillige at give en samlet vurdering af den udenrigspolitik, der nu føres, og som må ses som et samlet hele.

Jeg vil ganske slutte mig til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Ernst Christiansen fremsatte før, men jeg vil gerne supplere dem på et enkelt punkt. Det ærede medlem nævnte, at vor udenrigspolitik bygger på tilslutningen til De Forenede Nationer og tilslutningen til Atlantpagten, og at begge organisationer kun har det ene formål at bevare freden og betrygge befolkningernes sikkerhed. Men det må tillige erindres, at denne politik bygger på noget mere; den bygger på et samarbejde, hvori Atlantpagten først var det andet led. Det første led var måske den mest storslåede og fantasifulde politiske handling, der er foretaget i dette århundrede, nemlig Amerikas økonomiske bistand til Europa. Marshallhjælpen er en af de tappe, som vor udenrigspolitik drejer sig om for den økonomiske sikkerheds vedkommende, ganske på samme måde som den drejer sig om Atlantpagten for den politiske og den suveræne sikkerheds vedkommende.

Dette samarbejde har ejendommeligt nok sin historiske indledning netop i den amerikanske støtte til Grækenland og Tyrkiet i den meget vanskelige tid umiddelbart efter verdenskrigen. Den amerikanske støtte til disse to lande var nemlig det første udslag af den såkaldte Truman-doktrin. Deres adkomst til at deltage i Atlantpagten er således også historisk velbegrunderet. Denne Truman-doktrin udviklede sig meget hurtigt til hele dette økonomiske og politiske sikkerhedssystem, som i dag er grundlaget for vor udenrigspolitik. Og når man nu fra enkelte sider vil pille snart dette og snart hint ud, må man spørge: Hvad er alternativet?

Jeg skal ikke komme ind på en vurdering af det modsætningsforhold, man fra modstandernes side har villet skabe mellem Atlantpagten og De Forenede Nationers pagt; en sådan modsætning eksisterer ikke. Atlantpagten er alene en udbygning af selve det kollektive sikkerhedssystem, som er grundlaget for De Forenede Nationers pagt, den er en udbygning af den ret, som De Forenede Nationer efter pagtens artikel 51 har til kollektivt selvforsvar, hvis de føler sig truet, og naturligvis må dette kollektive selvforsvar kunne organiseres i tide. Man må kunne stå rustet til i en given situation at kunne forsvare den samlede vest-europæiske verden.

Denne politik stiller naturligvis for vort vedkommende krav til en betydelig resignation overfor tilvante forestillinger, en resignation, der må vises både af de amerikanske partnere og af de europæiske part-